

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזו אייזנברג

"ולאות ולמופת... יהיה לו החלום"

הרב דוד לסלבוים

ולדתי בפריז, צרפת, בשנת תרצ"ג (1933) למשפחה רחוקה, אפילו מנוכרת לענייני תורה ומצוות. הוריי אמנם הגיעו שניהם בילדותם מפולין ממשפחות אדוקות, אך המשפחות עזבו את פולין עקב התנאים הקשים ששררו אז, והמעבר למדינות המערב המבוססות יותר הביא אמנם סיפור בגשמיות, אבל במקביל גרם להיחלשות ברוחניות.

את המלחמה עברתי עם אחי הגדול בבריחה והסתתרות מפני הגרמנים, כולל שהייה ממושכת בבתי ילדים נוצריים ובמנזרים. אחרי המלחמה שבה המשפחה והתאחדה בפריז, אך התקופה הייתה סוערת מאוד מבחינה פוליטית וחברתית. אחי נתפס לקומוניזם, והפך להיות אחד הפעילים הבולטים של המפלגה הקומוניסטית בפריז. אני הגעתי לתנועת הנוער הצופים ושם נחשפתי לראשונה למעט תכנים יהודיים, שלגביהם לא היה לי כל מושג קודם לכן.

לקראת גיל שלוש עשרה בקשה ממני סבתי, שעוד שמרה על כמה מנהגים יהודיים, שאעשה בר-מצווה. לא ידעתי על מה היא מדברת אך היא הסבירה לי שזה מין טכס בגרות של נער יהודי בהגיעו לגיל שלוש עשרה, ולמרות שלא התלהבתי מהרעיון, שיתפתי פעולה למען סבתי האהובה. היא לקחה אותי לבית כנסת בשכונה סמוכה בשם "רש"י שול", ושם הכינו אותי וערכו לי בר-מצווה.

בדיעבד התברר שאותה בר-מצווה הייתה נקודת מפנה מכרעת בחיי, שכן בעקבותיה התחלתי לבקר בבית הכנסת בשבתות, התחלתי לשמוע שיעורי תורה פה ושם, השתתפתי בפעילות של תנועת הנוער הדתית בני-עקיבא, ובשלב מסוים החלטתי להתחיל לשמור כשרות - דבר שכמובן היה קשה מאוד בביתי. לא הייתי ביישן, והזמנתי את עצמי להתארח בשבתות בבתי משפחות דתיות. כשעברתי ללמוד בתיכון הצלחתי גם לקבל פטור מלימודים בשבתות.

שנים רבות אחר כך, התוועד פעם בכפר חב"ד באחת השבתות החסיד ר' זלמן סודובקיץ', וסיפר בין היתר על מאורע שהתרחש בעת שהותו בפריז בשנת תש"ז (1947), זמן קצר אחרי הגעתו לשם יחד עם מאות חסידי חב"ד שהצליחו להימלט מרוסיה הסובייטית.

הוא סיפר שהרבי - ששהה באותה עת בפריז - הורה לשניים מהחסידים, ר' יהודה חן ור' חיים שרייבר, לצאת ולטייל ברחובות פריז, במטרה שיהודי העיר יחשפו למראה הלא שגרתי של יהודים בעלי חזות שורשית, עם זקן עבות, פאות ומעיל ארוך. כאשר שמע על כך ר' זלמן, החליט להצטרף אליהם. כאשר הם עברו ליד בניין ברחוב קטן ברובע העשירים, המשיך ר' זלמן וסיפר, קראה להם יהודייה זקנה מהקומה החמישית וסימנה שרצונה לשוחח עמם. היא ירדה אליהם וספרה שיש לה נכד שבקרוב יגיע לגיל בר-מצווה, אך המשפחה רחוקה, והיא אינה יודעת מה לעשות, ואיך ולמי לפנות. הם הפנו אותה לבית כנסת ששכן בהמשך אותו רחוב, ואמרו לה ששם מתקיימים שיעורי בר-מצווה.

כשמעתי את הסיפור הזה כמובן נדרכתי כולי. פניתי אל ר' זלמן

ושאלתי אותו האם הוא זוכר במקרה את שמו של בית הכנסת. "בוודאי", הוא ענה. "זה היה 'רש"י שול' ". לבי החסיר פעימה. הרצתי במוחי את כל הפרטים לוודא שהם אכן מתאימים. סבתי אמנם גרה ברובע התשיעי, לא ברובע העשירים בו שכן בית הכנסת על שם רש"י, אולם בתה, דודתי, אכן התגוררה באותו רחוב בקומה החמישית. הבנתי שבאותה אותה תקופה סוערת, כשחשתי כעלה נידף ברוח, הרבי דאג לי. אותם חסידים היו שליחיו לכוון אותי לתחילתה של דרך חדשה, דרך של צמיחה והתקדמות שבהמשכה גם הגעתי ללמוד בישיבת חב"ד בלוד, והפכתי בעצמי לחסיד מן המניין.

אחרי חתונתי, גרנו בכפר חב"ד. במוצאי שמחת תורה נערכו ההקפות השניות המסורתיות, אליהם היה מגיע קהל רב ומגוון. נהגתי עם עוד כמה חברים להסתובב אז בין האורחים הרבים עם בקבוק 'משקה', לככד אותם באמירת 'לחיים' ולפתוח איתם בשיחה. כך הכרתי את יעקב זרובבל, שאשתו הייתה במקרה ממשפחת לסלבוים, והייתה קרובת משפחה רחוקה. הוא קיבל חינוך מסורתי בצעירותו, אך כשבגר הצטרף לחוגי השמאל הציוני ונהיה עיתונאי והוגה דעות. הוא נחשב לפעיל מרכזי במפלגת 'פועלי ציון' שהתמזגה בהמשך עם השומר הצעיר והפכה למפלגת מפ"ם. בהמשך שימש בין היתר כחבר וועד הפועל של ההסתדרות וניהל את ארכיון העבודה. הבת שלהם הייתה נשואה לבנו של חבר הכנסת זלמן ארן, והם היו מבקרים אותנו בביתנו בכפר חב"ד. נהגתי לכתוב לרבי מפעם לפעם, ובאחד ממכתביי בשנת תשי"ח (1958) הזכרתי בין היתר גם על הקשרים הללו.

בתגובה, קיבלתי מהרבי מכתב ארוך בן שני דפים, בו הוא מטיל

«

עלי שליחות מיוחדת - לגשת אל אותו יהודי, שהיה טיפוס תקיף וקשה, ולמעשה לומר לו בשם הרבי שהגיע הזמן לערוך חשבון נפש ולחזור בתשובה. במכתב הרבי גם מציין להשפעה הרחבה שעשויה להיות לחזרתו בתשובה של אדם במעמד כשלו. וכך כתב הרבי:

"כיון שכפי כתבו נפגש מפעם לפעם עם מר זרובבל שי' - שבוודאי ידוע לו שכוח השפעה להנ"ל בחוג מסוים די רחב, צריך היה לנצל כל פגישה לדברי התעוררות. וכיון שפעולותיו של הנ"ל בכיוון בלתי רצוי,

הוא בעיקר מאשר התרגל ביותר, ולא מפני שמתבונן עתה ובא לידי החלטה שכן צריך לעשות, הנה אם יעוררו מדי פעם בפעם מבלי הרף, על גודל ההיזק והחורבן שגורם על ידי זה, תמורת שהיה יכול לנצל כישורנותיו להרבות הטוב בעולם בכלל וביחוד בהנוגע לבני ישראל, הנה, סוף סוף, יפעלו הדברים פעולתם, כיון שהאמת מוכרח לנצח, אף כי לפעמים מתארך הדבר. והרי מובן הרעש שיעשה בתוככי חוגים אלו, באם הנ"ל יתבונן בשיטתו עד עתה, וכשיבוא לידי החלטה הפכית - יפרסם את זה מבלי כחל ושוך. . .

. . . בטח זה מזמן אצל הנ"ל נתעוררו ספיקות, אלא שמשתדל בעצמו להשתיק אותם, ותיכף כשנפלים במוחו - לדחותם, וכטבע בני אדם, אשר פוחדים הם לעיין עוד הפעם על נכונות אורח חייהם, שהרי דרוש לזה אומץ לב במיוחד. אבל דווקא מפני שהשפעה להנ"ל על כמה וכמה, זאת אומרת שתיקון בעצמו יוכל פי כמה במושפעי, מוכרח שלא ייסוג ולא יפחד מפני עריכת החשבון עוד הפעם ועוד הפעם".

בשולי הדברים הוסיף הרבי משפט מדהים ושמימי: "ולאות ולמופת לקרובו הנ"ל אשר בא העת לביקורת עוד הפעם על שיטתו בעבר, יהיה לו החלום שבסמוך לדיבורו עמו".

היה לי קשה מאוד להביא את עצמי לקיים את הוראת הרבי ולהעביר את המסר הזה. חלפו כמעט שלושה חודשים שבהם דחיתי שוב ושוב את ביצוע השליחות שהוטלה עלי. באותה תקופה אושפזה בתי התינוקת בבית הרפואה, ובשיחה עם המשפיע הנודע ר' שלמה חיים קסלמן, כאשר שיתפתי אותו בקושי שלי לבצע את המשימה שנתן לי הרבי, הוא קישר בין דחיית השליחות לבין מה שאירע לבתי. דבריו אלו הכריעו את הכף, והחלטתי לטלפן אל מר זרובבל.

בשיתחנו אמרתי לו שיש לי שליחות אליו מהרבי מליובאוויטש. יצוין שבאופן כללי הוא גילה יחס עוין ותוקפני כלפי כל עניין של דת ונציגיה, אבל כנגד תנועת חב"ד או הרבי מעולם לא שמעתי ממנו מילה רעה. חשתי שיש לו איזה שהוא כבוד פנימי כלפי הרבי. ואכן, כששמע את דבריי הזמין אותי למשרדו ששכן בבניין ההסתדרות במרכז תל אביב.

הרבי כנראה חזה מראש את הקושי שלי, ולכן כתב לי, "ויהי רצון שגם הוא לא יבוש, ויברך בכל האמור ואליבא דאמת, והרי דברים היוצאים

מן הלב - כבר הובטחו שנכנסים אל הלב. ומוכן שהרשות בידו להזכיר בשיחה שעושה בזה על פי מה שכתבתי לו, באם לדעתו תהיה בזה איזה תועלת בגוף העניין". חששתי שלא אצליח להעביר במדויק את כל הטיעונים שהרבי הזכיר במכתב, ולכן החלטתי לנצל את האפשרות שנתן לי הרבי למסור את הדברים בשמו והקראתי למר זרובבל את דברי הרבי. הוא עמד כל העת והאזין לדברים עד תומם. כשסיימתי ועמדתי לצאת, ביקש שאשלח לו בהזדמנות העתק מהמכתב.

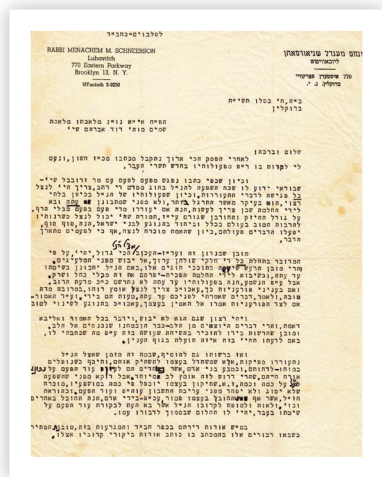
בזמנו צילום מסמכים לא היה עניין של מה בכך כהיום, התלבטתי האם לטרוח להכין לו העתק. דיווחתי לרבי על הפגישה ושיתפתי את הרבי בהתלבטותי. תשובת הרבי הייתה חד משמעית: "נהניתי במאד לקרות בו, אשר סוף סוף עלה בידו לקיים בקשתו ולמסור למר ז. שי' את הדברים. . . ובהנוגע באם לשלוח להנ"ל העתקת דבריי שבמכתבי אליו, גם זה אין צריך לבוא באתערותא דלתתא דיליה [כלומר: מיוזמת], כי אם - אם יחפש מר ז. שי' הזדמנות להיפגש עמו או לבוא עמו בקישור מכתבים, וידרוש במיוחד העתקת הדברים, אזי יעשה את זה. ועד אז לא יעשה בהעניין דבר".

כשהעתי אליו לקראת פסח עם מצה שמורה, כהרגלי מדי שנה, הוא נזף בי כבעס על שעדיין לא הבאתי לו העתק ממכתב הרבי, "מה זה, עד עכשיו לא מצאת לך זמן להביא מה שביקשתי ממך?" אז הבנתי שהדבר אכן נוגע לו, והכנתי עבורו העתק.

יצוין שאותו מר זרובבל לא האריך ימים ונפטר כעבור פחות מעשור, בשנת תשכ"ז (1967). אבל ידוע לי על נכד שלו שחזר בתשובה, וגם לבתי היה קשר חם עם נכדתו בעת שפעלה בשליחות באוניברסיטת ברקלי.

אישה מבוגרת שאלה פעם את הרבי אחרי שעמדה שתיים בתור כדי לעבור על פניו, "איך יש לרבי כוח לעמוד כך שעות?" תשובת הרבי הייתה שכאשר מונים יהלומים, לא מתעייפים. הרבי ראה בכל אחד מאתנו יהלום. גם אם כרגע היהלום הזה מכוסה בטיט ובעפר, זו האמת, ובכוחנו לגלות ולחשוף את היהלום הזה בכל יופיו והדרו.

הרב דוד לסלוביטשליח ומשפיע לדוברי צרפתית בארץ הקודש. הוא רואיין בביתו בכפר חב"ד בחודש אדר תשע"ג (2013).

דוחס ומפץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ח (1988) — לציון יום הולדתה של הרבנית ח'י מושקא, לראשונה מאז פטירתה כחודש בלבד קודם לכן, יזם הרבי את "מבצע יום הולדת", ובמסגרתו עודד אנשים, נשים וטף לציין את יום הולדתם תוך קבלת החלטות טובות, עריכת התוועדות רעים חגיגתי, ובהוספה בתפילה, בלימוד התורה ובמעשים טובים.¹ כ"ה אדר

1 ספר השיחות תשמ"ח, חלק א, עמ' 331

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA
sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9680810
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015